04/10/2023

Η 10η Πανορθόδοξος Συνάντηση Νέων της Αυστρίας στη Βιέννη

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

Η επετειακή 10η Πανορθόδοξος Συνάντηση Νέων της Αυστρίας πραγματοποιήθηκε στις 30 Σεπτεμβρίου 2023 στο Σχολικό Κέντρο Mater Salvatoris, στη Βιέννη με θέμα «Αγάπα τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου! Ποιος είναι ο ‘πλησίον᾽ μου;».

Το πρόγραμμά περιέλαβε Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, εισαγωγή στο θέμα της προς τον πλησίον αγάπης από τον **Μητροπολίτη Αυστρίας** κ. Αρσένιο, Πρόεδρο της Συνελεύσεως των Ορθοδόξων Επισκόπων στην Αυστρία, κοινό γεύμα και ομάδες εργασίας ανά ηλικιακή κατηγορία. Ακολούθησε καλλιτεχνικό και

ψυχαγωγικό πρόγραμμα καθώς και βραδινό φαγητό με παραδοσιακά εδέσματα από διάφορες χώρες.

Πολλές εκατοντάδες μαθητές και μαθήτριες, νέοι και νέες, οι Σχολικοί Σύμβουλοι του μαθήματος των ορθοδόξων θρησκευτικών, εκπαιδευτικοί και πολλοί γονείς και κηδεμόνες από όλες τις περιοχές της Αυστρίας το πρωί της 30ης Σεπτεμβρίου κατέκλυσαν τον Ναό της Παναγίας Μητρός του Σωτήρος (Mater Salvatoris) στο 7ο Διαμέρισμα της Βιέννης για να συμμετάσχουν στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία κατά την οποία προεξήρχε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αυστρίας και Έξαρχος Ουγγαρίας κ. Αρσένιος.

Με τον Σεβασμιώτατο συλλειτούργησαν Πρεσβύτεροι και Διάκονοι από τις διάφορες ορθόδοξες κοινότητες της Αυστρίας. Συμπροσευχόμενοι παρακολούθησαν τη Θεία Λειτουργία αρκετοί κληρικοί. Πολυπληθής χορός έψαλε τους ύμνους στη γερμανική γλώσσα.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αυστρίας κ. Αρσένιος, Πρόεδρος της Συνελεύσεως των Ορθοδόξων Επισκόπων της Αυστρίας απηύθυνε χαιρετισμό και ευχαριστίες προς όλες τις κατηγορίες των συντελεστών και των συμμετεχόντων στην εμβληματική 10η Συνάντηση Πανορθοδόξου Νεολαίας Αυστρίας καθώς και προς την εκπρόσωπο του φιλοξενούντος εκκλησιαστικού ιδρύματος και μετέφερε

προς όλους τις πατρικές ευλογίες του μόλις προ ολίγων ημερών επισκεφθέντος την περιοχή **Οικουμενικού Πατριάρχου** κ.κ. Βαρθολομαίου.

«Ο Χριστιανισμός είναι συνάντηση, σχέση και ενότητα προσώπων»

Η εφετεινή 10η διοργάνωση σηματοδοτεί, είπε ο Σεβασμιώτατος, την δυναμική αυτών των συναντήσεων που δίδουν προοπτική και νόημα στην πορεία των ορθοδόξων νέων μέσα στον κόσμο. Εξέφρασε την συγκίνησή του για την ορμή και την ζωηρή διάθεση των νέων που έβλεπε «πρόσωπο με πρόσωπο» γιατί **«ο Χριστιανισμός είναι συνάντηση, σχέση και ενότητα προσώπων».** Ευχήθηκε να παραμείνουν αγωνιζόμενοι με ‘συγκολλητικό υλικό’ των χαρισμάτων τους την αγάπη.

Η έννοια της αγάπης

Ακολούθησε η εισαγωγική ομιλία του Σεβασμιωτάτου στο εφετινό θέμα της Συναντήσεως. Με απλό λόγο και επαγωγικό τρόπο ο Σεβασμιώτατος ερμήνευσε το ευαγγελικό χωρίο **«Αγάπα τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου**» αρχίζοντας από την έννοια της αγάπης, την οποία προσδιόρισε ως αληθινή, γνήσια και αυθεντική αγάπη εφ΄όσον είναι προσωπική και εν τέλει ανάγεται στο πρόσωπο του Θεού διότι ο **«Θεός αγάπη εστι».**

Την τελεία έκφραση της θείας αγάπης απολαμβάνει ο άνθρωπος με την ενσάρκωση και την σταυρική θυσία του Κυρίου Ιησού Χριστού και σύμφωνα με την πρώτη εντολή του Θεού χρειάζεται να την ανταποδίδει προς τον Δημιουργό του με όλο το είναι του ενώ κατά την δευτέρα εξ ίσου μεγάλη με την πρώτη εντολή, οφείλει να αγαπά τους συνανθρώπους του όπως αγαπά τον εαυτό του. «Φαίνεται καθαρά», τόνισε ο Σεβασμιώτατος, «ότι η αγάπη δεν είναι ένα απλό συναίσθημα αλλά εκφράζεται με όλες τις δυνάμεις της ψυχής... Δεν είναι λόγια, αλλά προσφορά όλου του εαυτού μας στον Θεό και στους αδελφούς μας, τους 'πλησίον' μας».

Προάγοντας τον συλλογισμό του διευκρίνισε τους όρους εκφράσεως της τελείας μη κοσμικής και μη συμβατικής αγάπης που διδάσκει με την Σταύρωσή του ο Χριστός: την απουσία παθών, το απροϋπόθετο και το ανυπόκριτο της εκφράσεως της αγάπης που είναι «φροντίδα καρδιάς, πόνος για τον πόνο του άλλου, δάκρυα για τα δάκρυά του» όποιος κι αν είναι, ακόμη και εχθρός. Καλείται λοιπόν ο νέος πιστός, κατά τον λόγο του Μητροπολίτου, να μην κατανοεί στατικά την προσφορά αγάπης σε όποιον βρίσκεται δίπλα του αλλά να «κινείται» στην εξεύρεση του «πλησίον», του άλλου συνανθρώπου, της εικόνος του Θεού με την πεποίθηση ότι έτσι αγαπά τον ίδιο τον Θεό. Ευχήθηκε, τέλος, στην **ορθόδοξη νεολαία να προσφέρει γενναιόδωρα την αληθινή και γνήσια κατά Θεόν αγάπη ώστε όλοι οι Χριστιανοί να πορευθούμε μέσω αυτής στην παρούσα ζωή και να συναντηθούμε στον τελικό προορισμό μας, στην επουράνιο Βασιλεία του Θεού.**

Ο Σεβασμιώτατος κ. Αρσένιος ευλόγησε την τράπεζα που παρατέθηκε για όλους τους παρευρισκομένους και προσευχήθηκε για την επωφελή και δημιουργική εξέλιξη των εργασιών των ομάδων επεξεργασίας και εμβαθύνσεως του θέματος.

Ο επιμερισμός των νέων στις αίθουσες των Εργαστηρίων έγινε με βάση την ηλικία. Τις ομάδες εμπειρικής προσεγγίσεως της αγάπης προς τον πλησίον για παιδιά προσχολικής και σχολικής ηλικίας ανέλαβαν η κ. Carmen Ceres και ο π.Nikola Wahbeh. Ομάδες εφήβων διερεύνησαν πτυχές του θέματος βάσει της Αγίας Γραφής υπό την καθοδήγηση των κ.Nebojša Djurkić, κ. Radisav Pantić, π. Jovan Govedarica και κ. Ana Govedarica. Φοιτητές και νέοι ενήλικες ανέλυσαν αγιογραφικές πηγές για το θέμα της **φιλανθρωπίας** και επεξεργάσθηκαν σχέδια προσφοράς στον πλησίον στην σύγχρονη πραγματικότητα με χρήση της ηλεκτρονικής τεχνολογίας με την επιστημονική καθοδήγηση των π. Βαρθολομαίου Ungureanu, π. Αθανασίου Buk και π. Ioan Moga.

Πλούσιο καλλιτεχνικό και αθλητικό πρόγραμμα

Μετά το τέλος των εργασιών των ομάδων ακολούθησε πλούσιο καλλιτεχνικό και αθλητικό πρόγραμμα στην αυλή του σχολικού συγκροτήματος. Παιδιά, νέοι και νέες έλαβαν μέρος σε αθλήματα, χορό, μουσική και τραγούδι. Για το βραδινό φαγητό παρετέθησαν πλουσιώτατα εδέσματα και γλυκά παραδοσιακής κουζίνας διαφόρων χωρών με τη συμβολή των γονέων και των ιδίων των νέων.

Ο εκπρόσωπος της Οργανωτικής Επιτροπής, π. Emanuel Nutu εξέφρασε τη χαρά του για την διοργάνωση για 10η φορά της Πανορθοδόξου Συναντήσεως της Νεολαίας στη Βιέννη και ευχαρίστησε τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Αυστρίας κ. Αρσένιο για την υποστήριξη που παρέχει ως Πρόεδρος της Συνελεύσεως των Ορθοδόξων Επισκόπων. Ευχαρίστησε επίσης όλες τις ομάδες συμμετεχόντων για την στήριξη αυτού του θεσμού.

Ο Σεβασμιώτατος δήλωσε πλήρως ικανοποιημένος από τις επιδόσεις των ομάδων εργασίας και χαρούμενος για την μαζική συμμετοχή των νέων ορθοδόξων της Αυστρίας. Ευχήθηκε σε όλους τη βοήθεια του Θεού, πρόοδο, υγεία και καλή προετοιμασία της προσεχούς 11ης Πανορθοδόξου Συναντήσεως Νέων στη Βιέννη.

Διαβάστε το πλήρες κείμενο της ομιλίας του Μητροπολίτη Αυστρίας:

Ἀγάπα τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν
Εκτύπωση Ηλεκτρονικό ταχυδρομείο
Ὁμιλία τοῦ Μητροπολίτου Αὐστρίας καί Ἐξάρχου Οὐγγαρίας κ. Ἀρσενίου

στήν 10η Πανορθόδοξος Συνάντηση Νέων τῆς Αὐστρίας στή Βιέννη

Ἀγαπητοί Πατέρες, ἀγαπητοί ἀδελφοί καί ἀδελφές,

Μέ μεγάλη μου χαρά παρευρίσκομαι ἀνάμεσά σας, συμμετέχοντας στήν 10η Συνάντηση Νεολαίας, μέ νέες καί νέους πού ἐκπροσωποῦν ἕνα ἀπό τά ἐκλεκτότερα κομμάτια τῆς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ὀρθόδοξης Διασπορᾶς, τόν ἀνθό καί τήν ἐλπίδα της.

Ἡ ἐφετεινή 10η διοργάνωση σηματοδοτεῖ κάτι πολύ σπουδαῖο: φανερώνει τήν δυναμική αὐτῶν τῶν συναντήσεων πού πραγματοποιοῦνται ἐπί μία δεκαετία, κάθε χρόνο ἀνελλιπῶς. Ἡ ἀποδοχή τους ἐκ μέρους σας ἀποδεικνύει ἔμπρακτα τό πόσο σημαντικές εἶναι γιά ὅλες καί ὅλους ἐσᾶς πού τίς ἀγκαλιάζετε μέ τόση θέρμη ψυχῆς, συμμετέχοντας, συζητῶντας, σκεπτόμενοι καί προβληματιζόμενοι, ἀναζητῶντας καί βρίσκοντας ἀλήθειες καί ἐμπειρίες χριστιανικῆς ζωῆς πού θά δώσουν προοπτική καί νόημα στήν πορεία σας μέσα στόν κόσμο.

Καθώς στέκομαι μπροστά σας καί σᾶς ἀντικρύζω πρόσωπο μέ πρόσωπο – γιατί ὁ Χριστιανισμός αὐτό ἀκριβῶς εἶναι, συνάντηση, σχέση καί ἑνότητα προσώπων – καθώς λοιπόν ἀντικρύζω τά μάτια σας, συγκινοῦμαι ἀπό τήν νεανικότητα, τήν δροσιά καί τήν φρεσκάδα πού ἀποπνέει ἡ μορφή σας, ἀπό τόν δυναμισμό καί τήν ἀποφασιστικότητα πού ἐκπέμπει τό βλέμμα σας.

Τό γνωρίζω καλά πώς αὐτός ὁ δυναμισμός, αὐτή ἡ αποφασιστικότητα μαρτυροῦν τόν εὐγενῆ πόθο μέσα σας νά κατορθώσετε ὅ,τι ὡραιότερο καί ὑψηλότερο μπορεῖτε στήν ζωή σας, ἀκόμη καί τό νά ἀλλάξετε τόν κόσμο ὅλον.

Ἕνα μόνο θέλω νά σᾶς πῶ σέ αὐτό τό σημεῖο. Κρατῆστε αὐτόν τόν δυναμισμό καί τήν ἀποφασιστικότητα, κρατῆστε αὐτόν τόν εὐγενή πόθο, μακάρι καί σέ ὅλη σας τήν ζωή. Αὐτά τά στοιχεῖα ὅμως μήν τά ἀφήσετε μόνα τους. Ἐμποτίστε τα, ἐμβαπτίστε τα μέσα σέ ἕνα εἰδικό ὑλικό, ἀνακατέψτε τα μέ πρώτη ὕλη ἕνα ξεχωριστό συστατικό πού θά ἀλλάξει ὅλο τό μίγμα, κάνοντας ἀληθινά ὄμορφη τήν ζωή σας, ἄξια νά τήν ζεῖτε καί πραγματικά νόστιμη· θά ἀλλάξει καί τή ζωή τῶν ἀνθρώπων γύρω σας.

Ποιό εἶναι αὐτό τό εἰδικό ὑλικό, τό ξεχωριστό συστατικό; Δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν ἀγάπη, τήν ἀγάπη ὅμως κατὰ Θεόν. Μά καλά, θά μοῦ πεῖτε. Πόσες ἀγάπες ὑπάρχουν; Μία δέν εἶναι ἡ ἀγάπη; Ὑπάρχει ἀγάπη κατά Θεόν καί ἀγάπη ἄλλου τύπου;

Ὄντως, μία εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ ἀληθινή, γνήσια καί αὐθεντική ἀγάπη. Καί δέν πρόκειται γιά μιά ἀπρόσωπη ἀγάπη, μιά ἀγάπη ἰδέα, συναίσθημα, σύμβολο ἤ σύνθημα. Εἶναι προσωπική ἀγάπη, ἀγάπη δηλαδή πού ἀπευθύνεται σέ πρόσωπα, στό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ καί στά πρόσωπα τῶν συνανθρώπων μας, τῶν ἀδελφῶν μας, ἀλλά εἶναι ἐπίσης καί ἀγάπη πού ἔχει πρόσωπο: τό Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ «ὁ Θεός ἀγάπη ἐστι» (Α’ Ἰωάν. 4,7).

Εἶναι ἡ ἀγάπη ὅπως μᾶς τήν δίδαξε ὁ γλυκύτατός μας Ἰησοῦς, κατεβαίνοντας ἀνάμεσά μας, «γενόμενος ἐκ γυναικός» (Γάλ. 4,4), «μορφήν δούλου λαβών» (Φιλιπ.

2,7). Ἡ ἀγάπη αὐτή ἔχει διπλῆ κατεύθυνση ὅπως εἴπαμε, ἀγάπη πρός τόν Θεό καί ἀγάπη πρός τούς ἀνθρώπους. Εἶναι γνωστή ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ πού δόθηκε στήν Παλαιά Διαθήκη καί ἐπαναλήφθηκε ἀπό τόν Χριστό: «Ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καί ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καί ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου· αὕτη ἐστί πρώτη καί μεγάλη ἐντολή. δευτέρα δέ ὁμοία αὐτῇ· ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν» (Μάτθ. 22, 37-39). Ἐδῶ φαίνεται καθαρά ὅτι ἡ ἀγάπη δέν εἶναι ἕνα ἁπλό συναίσθημα, ἀλλά ἐκφράζεται μέ ὅλες τίς δυνάμεις τῆς ψυχῆς, δηλαδή τό λογιστικό (τή λογική/τό νοῦ), τό ἐπιθυμητικό (τίς ἐπιθυμίες) καί τό θυμικό (τὰ συναισθήματα). Ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου γράφει ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος « μέ τό λογικό της μέρος ἀγαπᾷ τόν Θεό, μέ θυμικό της μέρος ὀργίζεται ἐναντίον τοῦ κακοῦ καί μέ τὸ ἐπιθυμιτικό της μέρος ἐπιθυμεῖ τά αἰώνια ἀγαθά» (PG 28, σελ. 533 κ.ἑξ.). Δέν εἶναι λόγια, ἀλλά μιά ὁλόκληρη ζωή καί προσφορά ὅλου τοῦ ἑαυτοῦ μας στόν Θεό καί τούς ἀδελφούς μας, τούς «πλησίον» μας.

Ἀξιοσημείωτο εἶναι πώς τήν ἀγάπη αὐτήν ὁ Κύριος δέν μᾶς τήν δίδαξε μόνο μέ τά λόγια Τοῦ. Ὡς πραγματικός Δάσκαλος πού ἦταν – ὁ μόνος πού μπορεῖ νά γράφεται μέ Δ κεφαλαῖο – μᾶς δίδαξε τήν ἀγάπη πρωτίστως καί κυρίως μέ τό παράδειγμά Του, τήν ἴδια τήν ἐπί γῆς ζωή Του. Μᾶς τήν δίδαξε ἀνεβαίνοντας μέ τήν ἁγιασμένη καί ἀνεξίκακη θέλησή Του ἐπάνω στόν Σταυρό γιά χάρη ὅλων μας, γιά νά ἔχουμε τήν δυνατότητα νά ζήσουμε ὅλες καί ὅλοι μας στόν Παράδεισο, ξεκινῶντας ἀπό τήν παροῦσα ζωή, ἀφοῦ πρώτα μεταμορφώσουμε τήν γῆ μας σέ ἕναν μικρό Παράδεισο μέ τήν ἀγάπη πού ὁ Ἴδιος ἐμπράκτως μας δίδαξε.

Πάνω στόν Σταυρό φανερώθηκε ἡ ἀγάπη πού δέν γνωρίζει ὅρια, ὄχι ἡ συναισθηματική ἀγάπη. Πάνω στόν Σταυρό φανερώθηκε ἡ ἀγάπη ὡς Πρόσωπο καί αὐτή ἡ ἀγάπη λέγεται Χριστός Ἰησοῦς Ἐσταυρωμένος. Πάνω, λοιπόν, σέ αὐτόν τόν Σταυρό ἐκδηλώνεται ἡ τέλεια ἀγάπη, ἡ τέλεια κένωση, ἡ τέλεια ταπείνωση καί μᾶς φανερώνεται ποιός εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός ὁ ὁποῖος δέν ἐπιβάλλεται ἀλλά σεβόμενος τήν ἀπόλυτη ἐλευθερία τῶν ἀνθρώπων, ἐμπνέει ὅποιον θέλει νά Τόν ἀκολουθήσει.

Ἡ πραγματική ἀγάπη εἶναι καρπός τῆς ἀπάθειας, δηλαδή τῆς ἀπουσίας παθῶν. Ὅταν ὑπάρχουν στόν ἄνθρωπο πάθη, τότε ἡ ἀγάπη εἶναι ἐμπαθής. Γιά παράδειγμα, ἡ φιλοδοξία, ἡ φιληδονία, ἡ φιλαργυρία σχετίζονται μέ τὴν ἀγάπη, ἀλλά συνδέονται μέ τήν κενή δόξα, τήν ἡδονή καί τά ἀργύρια. Μὲ αὐτά τά πάθη ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά ἀγαπᾶ τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπό του ἀληθινά, γιατί ἐμπλέκονται ἐντός του τά πάθη, ὁπότε ἀγαπᾶ τόν ἑαυτό του, ἐκδηλώνει δηλαδή φιλαυτία.

Γιά νά ὑπάρξει πραγματική ἀγάπη πρέπει νά προηγηθεῖ ἡ θεραπεία τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή ἡ μετατροπή τῆς ἀγάπης ἀπό ἰδιοτελῆ σέ ἀνιδιοτελῆ. Ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη

ἰδιοτελής, ἐκεῖ ἐκδηλώνεται «ἀρρώστεια». Ἀντίθετα, ὅπου ἐκφράζεται ἡ ἀνιδιοτελής ἀγάπη, ἐκεῖ ὑπάρχει πνευματική ὑγεία.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γνωρίζει ὅτι μπορεῖ καί ὁ ἄρρωστος πνευματικά ἄνθρωπος νά ἀγαπᾶ καί γι' αὐτό θεωρεῖ ὅτι ἡ ἀγάπη πρέπει νά εἶναι ἀνυπόκριτη. Ὁπότε, ἄλλο εἶναι ἡ ὑποκριτική ἀγάπη καί ἄλλο εἶναι ἡ ἀνυπόκριτη ἀγάπη. Ἡ ὑποκριτική ἀγάπη εἶναι γεμάτη ἀπό ψέματα, θεατρινισμούς, εἶναι ἐξωτερική, ἐπιτηδευμένη, ἐκφράζεται μέ ψεύτικα χαμόγελα καί προσωρινές ἐκδηλώσεις καί μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου φέρνει ἀπόγνωση καί ἀπελπισία. Ἡ ἀνυπόκριτη ἀγάπη εἶναι ἀληθινή, ὁλοκληρωμένη, ὑγιής καί μεταδίδει χαρά, εἰρήνη καί ἐλπίδα στούς ἀνθρώπους.

Ἡ πείρα ἔχει δείξει ὅτι στήν κοινωνία μας περισσεύει ἡ ψεύτικη, ἡ ὑποκριτική ἀγάπη. Καμμιά ἄλλη ἀρετή δέν ἔχει κακοποιηθεῖ τόσο πολύ ὅσο ἡ ἀγάπη. Ὁ ἠθοποιός ἔχει τό χάρισμα νά προσποιεῖται συμπεριφορές καί χαρακτῆρες ἄλλων ἀνθρώπων μέ ἀκρίβεια καί προκαλεῖ ἰδιαίτερη ἐντύπωση. Αὐτό πού στήν περίπτωση τοῦ ἠθοποιοῦ εἶναι ἕνα χάρισμα, στό θέμα τῆς ὑποκριτικῆς ἀγάπης εἶναι δυστυχία. Τί φοβερό εἶναι νά συναντᾶ κανείς ἀνθρώπους πού ἐκδηλώνουν ἤ ἐμπαθῆ ἀγάπη ἤ ὑποκριτική ἀγάπη! Καί τί ἐκπληκτικό εἶναι νά ἔχει κανείς φίλους πού διακρίνονται γιά τήν εἰλικρίνεια καί τήν ἀνυπόκριτη ἀγάπη!

Ὁ Ὅσιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος γράφει ὅτι ὁ Ἀββᾶς Ἀγάθων ἤθελε νά βρεῖ ἕναν λεπρό καί νά λάβει τό ἄρρωστο σῶμα του, δίδοντας σέ ἐκεῖνον τό δικό του ὑγιές σῶμα. Καί ἐξηγεῖ ὅτι αὐτό εἶναι τέλεια ἀγάπη. Ὁ ἴδιος γράφει ὅτι ἡ κατά Θεόν πραγματική ἀγάπη εἶναι γλυκύτερη τῆς ζωῆς.

Ἡ μία καί αὐθεντική ἀγάπη εἶναι, ὅπως ἀποδείξαμε ἀγάπη ἐσταυρωμένη, ὅπως μᾶς τήν φανέρωσε ὁ Κύριός μας ἐπάνω στόν Τίμιο Σταυρό· ἀγάπη θυσιαστική, ὅπως μᾶς τήν πρόσφερε ὁ Χριστός μας μέ τήν ἑκούσια Θυσία Του· ἀγάπη δοτική καί ὄχι ἀνταποδοτική πού αὐτοπροσφέρεται δίχως νά ζητᾶ ἤ νά περιμένει ἀνταλλάγματα ἤ ἀνταπόδοση· ἀγάπη προσωπική, ἀφοῦ ὅλα στόν Χριστιανισμό ἔχουν νά κάνουν μέ πρόσωπα, μέ σχέσεις προσώπων, ἔλλογων καί αὐτεξούσιων ὑπάρξεων. Ἀγάπη ἐπίσης ἀπροσωπόληπτη, μιά καί δέν ὑπάρχει, «Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστέ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. 3,28)· ἀγάπη πού δέν γνωρίζει ἐθνικές, πολιτισμικές, φυλετικές, κοινωνικές καί ἄλλες διακρίσεις ἤ στερεότυπα· ἀγάπη τῶν ἔργων καί ὄχι τῶν λόγων, ὄχι στείρα κενολογία οὔτε ἀγαπολογία. Ὅπως σημειώνει ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος στήν Καθολική Ἐπιστολή του, ἄν δεῖτε ἀνθρώπους πτωχούς, ἐνδεεῖς, πού στεροῦνται τῶν ἐπιτηδείων, τῶν ἀπαραίτητων γιά τήν ζωή τους, μήν τούς πεῖτε «ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, θερμαίνεσθε καί χορτάζεσθε» (Ἰακ. 2,16), ἀλλά δῶστε τους αὐτά πού χρειάζονται, τά ἐπιτήδεια. Προσφέρετέ τους τροφή νά χορτάσουν τήν πεῖνα τους, στρῶμα γιά νά ζεστάνουν τό παγωμένο κορμί τους.

Αὐτό ναί, εἶναι ἀγάπη.

Δέν εἶναι ἀγάπη ἁπλῶς οἱ χαρές, οἱ ἀνέφελες στιγμές, τά τραπεζώματα, τά συμπόσια, οἱ εὐωχίες, οἱ ἐνίοτε ψεύτικες ἀγκαλιές καί τό ἐπιτηδευμένο ἤ ἐπιφανειακό ἐνδιαφέρον γιά τόν πλησίον. Ἡ ἀγάπη ἀντιθέτως εἶναι φροντίδα καρδιᾶς, εἶναι πόνος γιά τόν πόνο τοῦ ἄλλου, δάκρυα γιά τά δάκρυά του, εἶναι ἱδρῶτας, κόπος γιά νά ἀπαλύνεις, νά ἀλαφρύνεις τόν κόπο καί τά βάρη τοῦ ἀδελφοῦ σου, νά τοῦ ἁπλώσεις τό χέρι σου καί νά τόν κρατήσεις ὄρθιο στά δύσβατα μονοπάτια τῆς ἐπίγειας διαδρομῆς του.

Καί ἀκόμη ἡ μία καί αὐθεντική ἀγάπη εἶναι ἀγάπη μακρόθυμη, εὐῶδες ἐκχύλισμα ἀπό τό περίσσευμα τῆς καρδιᾶς· μιᾶς καρδιᾶς γενναιόδωρης καί ἁπλόχωρης, πού μπορεῖ ὅλους νά τούς χωρέσει, ἀκόμη καί ὅσους δέν μᾶς συμπαθοῦν ἤ δέν μᾶς ἀγαποῦν. Ὅπως ἀκριβῶς ἔπραξε ὁ Σωτήρας μας μέ τήν μακρόθυμη ἀγάπη Του πού δέχτηκε καί κράτησε στόν κύκλο τῶν δώδεκα Μαθητῶν Του τόν Ἰούδα. Τοῦ ἐμπιστεύτηκε μάλιστα τήν διαχείριση τοῦ κοινοῦ ταμείου τῆς ὁμάδας, παρ’ ὅλο πού ὁ Ἰούδας συχνά ἀφαιροῦσε ποσά ἀπό αὐτό. Ὁ Κύριος ὅμως δέν σταμάτησε ἕως τό τέλος νά τοῦ δίνει εὐκαιρίες μετανοίας, ἄν καί ὡς Παντογνώστης Θεός προγνώριζε τήν προδοσία καί τήν τραγική του κατάληξη.

Τέτοια λοιπόν εἶναι ἡ μία καί αὐθεντική ἀγάπη, ἡ κατά Θεόν ἀγάπη. Ὡστόσο, στίς μέρες μας, δυστυχῶς, πολύς κόσμος, ἴσως οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, δέν ἀγαποῦν μέ αὐτήν τήν ἀγάπη, μέ τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας. Μιλοῦν γιά τήν ἀγάπη ἀλλά δέν τήν ζοῦν, ἀκοῦν γιά τήν ἀγάπη ἀλλά δέν τήν βιώνουν. Νομίζουν ὅτι ἀγαποῦν τόν πλησίον τους, ἀγαποῦν ὅμως ἐντέλει μόνο τόν ἐγωιστή ἑαυτό τους.

Δέν μοιάζουν στόν Καλό Σαμαρείτη τῆς παραβολῆς. Θυμίζουν στήν οὐσία τόν ἱερέα καί τόν λευίτη πού ἁπλῶς ἀντιπαρέρχονται τόν ἡμιθανῆ τυγχάνοντα ἀδελφό καί πλησίον τους. Ἡ ἀγάπη γι’ αὐτούς δέν εἶναι ἐνέργεια, κίνηση προσέγγισης μέ τόν πλησίον τους σέ μία προσωπική συνάντηση στήριξης καί σχέση συνύπαρξης μαζί του, παρά μόνο κάτι στατικό, ἀπρόσωπο καί ἀφηρημένο, τελικά κάτι ἄψυχο καί ἀπονεκρωμένο. «Πλησίον» γι’ αὐτούς τούς ἀνθρώπους εἶναι μόνον ὁ ἑαυτός τους.

«Πλησίον» μας ὅμως στήν πραγματικότητα εἶναι ἤ μπορεῖ νά γίνει ὁ κάθε ἄνθρωπος. Οἱ «Πλησίον» δέν εἶναι μόνο οἱ τοπικά, ψυχικά καί ἐξ αἵματος κοντινοί μας ἄνθρωποι, δέν εἶναι μόνον οἱ γονεῖς, τά ἀδέλφια, οἱ σύντροφοί μας, οἱ φίλοι, οἱ συμπολῖτες καί συμπατριῶτες μας. Ὁ «Πλησίον» μας εἶναι καί ὁ ἄνθρωπος πού μπορεῖ νά μᾶς δυσκολεύει, πού μπορεῖ νά μήν μᾶς καταλαβαίνει, ὁ ἄνθρωπος πού εἶναι διαφορετικός ἀπό ἐμᾶς. «Πλησίον» εἴμαστε τελικά ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μεταξύ μας, ἐφ’ ὅσον εἴμαστε ἀδέλφια ὡς παιδιά τοῦ ἴδιου Θεοῦ Πατέρα. Ὅσοι μάλιστα

εἴμαστε Ὀρθόδοξοι, προήλθαμε ἀπό τήν ἴδια κολυμβήθρα, δηλαδή ἀπό τήν ἴδια μήτρα, ἀπό τήν ἴδια μάνα.

Καθώς ἡ ἀγάπη δέν εἶναι στατική ἀλλά εἶναι κίνηση, ἔκσταση, ἔξοδος ἀπό τόν ἑαυτό μας, βρισκόμαστε πλησίον τῶν ἄλλων ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, ὄχι βεβαίως ὅταν στεκόμαστε ἀκίνητοι καί περιμένουμε οἱ ἄλλοι νά ἔρθουν κοντά μας, ἀλλά ὅταν ἐμεῖς κινούμαστε γιά νά τούς συναντήσουμε· ὅταν πορευόμαστε γιά νά βροῦμε εἰδικά τούς ἐμπερίστατους ἀδελφούς μας. Ὁ ἀγαπῶν τὸ πλησίον εἶναι αὐτός πού ἀφήνει τήν ἡσυχία του καί ζεῖ μιά περιπέτεια γιά νά γίνει συνοδοιπόρος, σύντροφος, ἀδελφός, ἀντιλήπτωρ, κηδεμόνας, προστάτης τοῦ ἄλλου, ἰδίως του ἀδύναμου, τοῦ ἀδικουμένου, τοῦ πτωχοῦ.

Ὅπως ὁ Χριστός ἔδειξε στήν παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη, ἡ σωστή ἐρώτηση δέν εἶναι «τίς ἐστί μου πλησίον», ἀλλά «σέ ποιόν μπορῶ ἐγώ νά εἶμαι πλησίον». Χρειάζεται δηλαδή νά ἐξετάζουμε τόν ἑαυτό μας γιά νά διαπιστώνουμε ἄν ἐκπληρώνουμε τήν ἐντολή τῆς ἀγάπης στούς γύρω μας χωρίς νά ἑστιάζουμε σέ ἐξωτερικά κριτήρια προκειμένου νά ἀποφασίσουμε ἐάν θά ἔπρεπε νά τούς βοηθήσουμε. Ἐν τέλει ἐκεῖνος πού ἀγαπᾶ τὸν «πλησίον» του δέν ἐνδιαφέρεται γιά τόν τόπο, πόσο δηλαδή εἶναι δίπλα του ἀλλά γιά τόν τρόπο τῆς προσφορᾶς στόν ἄλλο. Ἡ προσφορά στόν «πλησίον εἶναι τρόπος ζωῆς. Τρόπος εἶναι τό πῶς βιώνει κάποιος στήν ζωή του καί στήν καθημερινότητά του τήν ἀγάπη. Ἐκεῖνος πού ἀγαπᾶ τὸν «πλησίον»του μπορεῖ νά ἀγαπᾶ τόσο πολύ ὥστε νά αἰσθάνεται τήν παρουσία τοῦ ἀδελφοῦ του ἀκόμη καί ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του.

Ἐκεῖνος πού ἀγαπᾶ τόν «πλησίον» δέν γνωρίζει ἐμπόδια, δέν γνωρίζει περιορισμούς προκειμένου νά συναντήσει τόν συνάνθρωπό του, νά ἀφουγκραστεῖ τόν πόνο του, νά στεγνώσει τά δάκρυά του, νά σταθεῖ δίπλα του ὡς συνοδοιπόρος καί συγκυρηναῖος στίς δυσκολίες καί τά προβλήματα πού τόν βαραίνουν καί τόν ταλαιπωροῦν.

Καί πρῶτος καί μέγας Ἀγαπῶν τόν «πλησίον» εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Σωτήρας Χριστός, «ὁ ἐκ τῆς Μαρίας», ὁ ὁποῖος μᾶς ἀγάπησε τόσο πολύ ὥστε φόρεσε τήν ἀνθρώπινη σάρκα, «ἑαυτόν ἐκένωσε μορφήν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος» (Φιλ. 2,7). Προσέλαβε κατά πάντα τήν τραυματισμένη ἀνθρώπινη φύση ἐκτός ἀπό τήν ἁμαρτία καί τήν ἀποτυχία μας, χαρίζοντάς μας, μέ τήν ἑκούσια Σταυρική Του Θυσία, τὴνἈνάσταση, τήν νίκη τῶν δυνάμεων τοῦ θανάτου, τήν θεραπεία, τήν γιατρειά, μαζί μέ τήν δυνατότητα καί τήν προοπτική τῆς Αἰωνιότητος.

Εὔχομαι μέσα ἀπό τήν καρδιά μου, ὅλες καί ὅλοι σας στήν ζωή σας νά γεύεσθε καί νά προσφέρετε γενναιόδωρα, ἁπλόχωρα καί μεγαλόκαρδα τήν αὐθεντική, ἀληθινή

καί γνήσια κατά Θεόν ἀγάπη. Ἔτσι ὅλοι μαζί θά πορευθοῦμε σ’αὐτή τή ζωή καί θά συναντηθοῦμε στόν προορισμό μας, στήν Αἰωνιότητα, στήν Ἐπουράνιο Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Νά σᾶς ἔχει ὁ Θεός πάντοτε καλά!